

- **PATRON HUFCA**

Juliusz Dąbrowski (ur. 12 października 1909 – zm. 2 kwietnia 1940), prawnik, instruktor harcerski, harcmistrz.

Urodził się w Krakowie. Był synem warszawskiego adwokata Jana Dąbrowskiego. Mając 12 lat wstąpił do **20 WDH** (Warszawskiej Drużyny Harcerskiej) w gimnazjum Lorentza. W latach 1922 - 1924 był uczniem gimnazjum im. Mikołaja Reja i harcerzem **8 WDH** (Warszawskiej Drużyny Harcerskiej). Od 1927 podczas studiów prawniczych na Uniwersytecie Warszawskim był członkiem Związku Niezależnej Młodzieży Socjalistycznej i harcerzem **40 WDH** (Warszawskiej Drużyny Harcerskiej) w stopniu podharcmistrza, z którą był związany do 1939. Był jednym z inicjatorów i pierwszych instruktorów Wydziału Drużyn Szkół Powszechnych Komendy Chorągwi Warszawskiej ZHP, w którym objął komórkę szkolenia kierowników pracy (1923-1933). Prowadził w tym czasie wiele obozów stałych i wędrownych drużyn i kursowych. 10 grudnia 1931 został mianowany harcmistrzem.

Jeden z założycieli i głównych ideologów Koła Instruktorów im. Mieczysława Bema tzw. KIMB-u. W 1933 został zastępcą kierownika Wydziału Drużyn głównego działu programowego w Głównej Kwaterze Harcerzy ZHP. Autor wielu artykułów o aspektach działania harcerstwa w środowisku młodzieży robotniczej, regulaminów nowych sprawności dla starszych chłopców, podręczników "Harce w zimie", "Gry i zabawy w izbie harcerskiej". Był także członkiem redakcji "Harcmistrza" – głównego miesięcznika kadry instruktorskiej ZHP. Zajmował się także sprawami zastępów oraz problemami drużyn, o których pisał na łamach czasopisma harcerskiego "Na Tropie", w latach 1928-1939. Jego idee KIMB-owskie były kontynuowane po wojnie w Ośrodku i Hufcu ZHP w Ursusie.

Był wizytatorem Hufca ZHP Warszawa Mokotów i członkiem komisji prób na stopień podharcmistrza w Komendzie Chorągwi Warszawskiej. W grudniu 1936 był jednym z inicjatorów i organizatorów Zjazdu KIMB z przedstawicielami wielu podstawowych środowisk z ZHP. 10 listopada 1937 został zwolniony z Głównej Kwatery Harcerzy za opublikowanie w prasie opozycyjnej listu otwartego z protestem przeciw przyjęciu przez ZHP delegacji Hitlerjugend. W grudniu 1937 wstąpił z grupą instruktorów z KIMB do Klubu Demokratycznego w Warszawie, a do kwietnia 1939 był członkiem Stronnictwa Demokratycznego.

27 września 1939 wszedł w skład Głównej Kwatery Szarych Szeregów jako jeden z jej założycieli wraz z Aleksandrem Kamińskim, Florianem Marciniakiem i Lechosławem Domańskim. W październiku 1939 współzałożyciel Polskiej Ludowej Akcji Niepodległościowej (PLAN). W styczniu 1940 po aresztowaniu rodziny i aktywu PLAN dla ratowania zakładników dobrowolnie zgłosił się do gestapo. Został rozstrzelany w Palmirach. Spoczywa na cmentarzu w Palmirach, część środkowa cmentarza, kwatera zamordowanych 2 kwietnia 1940.

HISTORIA ZHP W STARGARDZIE

Historia organizacji, rozwoju i działalności harcerstwa w Stargardzie Szczec. rozpoczyna się od chwili wyparcia Niemców z miasta przez żołnierzy Armii Czerwonej. Po długotrwałych i krwawych walkach stało się to 5.03.1945. W wyniku bombardowań, ostrzału artylerii i pożarów miasto zostało zniszczone w 60 %, a Stare Miasto całkowicie. Od chwili wyzwolenia do miasta i powiatu zaczynają napływać Polacy. Przybywają wozami konnymi robotnicy rolni z pracy przymusowej z Niemiec, przychodzili więźniowie z obozów koncentracyjnych, jeńcy wojenni. Przyjeżdżały transportami kolejowymi rodziny wysiedlone z dawnych ziem polskich na Wschodzie. Puste gospodarstwa były obsadzone przez osadników wojskowych. Przybywali również byli żołnierze wojsk polskich na Zachodzie. Zjawiali się również Polacy- fachowcy różnych specjalności oddelegowani z przedsiębiorstw i samorządów z Centralnej Polski, aby po przejściu frontu zacząć organizować gospodarkę cywilną w mieście i powiecie. Tuż za jednostkami frontowymi w transportach wojskowych i innych posuwali nią kolejjarze, administracje samorządowe i inne. Za delegowanymi ojcami przyjeżdżały rodziny. Na ulicach pojawiało się coraz więcej dzieci i młodzieży. Nastąpiło to już w kwietniu 45 r. i zwiększało w ciągu następnych miesięcy. Polacy zaczęli przejmować z rąk komendantów wojskowych kolejne zakłady i przedsiębiorstwa gospodarki miejskiej jak wodociągi, energetykę, gazownię, szpital, pocztę i szkoły. Miasto pełne było wojska i dużo było przejściowych szpitali wojskowych. W końcu Polacy przejęli administrację miejską i kolejnictwo.

Organizował się handel i ożywały zakłady pracy. Powstawały organizacje społeczne, sportowe i młodzieżowe. Pierwszą drużyną harcerską w mieście i powiecie zorganizował ćwik Sucholas Bolesław, handlowiec. 15.06.45 powstała 1 MDH im. Zawiszy Czarnego (Męska Drużyna Harcerska) w Starogrodzie z siedzibą w Szkole Powszechnej Nr 1 przy ul. Staszica (późniejszy ogólniak. W końcu m-ca lipca SP-1 została przeniesiona do budynku szkolnego przy ul. Popiela po opuszczeniu go przez radziecki szpital wojskowy.